

ÁGOSTON TAMÁS

Mint az életében

*Jégeső veri a hullaházat.
A ballonkabátos léleklátó
apám fölé hajol a mennydörgésben.
Belenéz a fülébe, orrába, szájába.
Felegyenesedik, felém fordul,
vastag keretes szemüvegéről csöpög a víz.
Ne aggódj, fiam, mondja, sündisznó lesz.
Másnap, a nyekergő ágyon gorilla ugrál.
Apám lelke az: megismerem a szagáról.
Csalódottan állok a küszöbön:
sündisznónak örültem volna, az okos állat,
ha belerúgysz, elgurul, mint a gumilabda.
Telnek-múlnak a napok.
A személtáda akciófilmeket néz,
nem búzza le maga után a vécét.
Nőket hívogat telefonon.
Nyelvét nyújtogatja az erkélyről
a parkban sütékérező nyugdíjasok felé.
Ha egy bácsi méltatlankodik,
a mellkasát döngeti, mint egy lakótelepi
diktátor, akinek három nő szült gyereket a házban.
Anyám csak legyint. Mindig is tudta,
bogy az apám egy majom,
még hogy sündisznó...
Ne törődj vele, fiam, mondja,
egyszer majd elmegy, mint az életében.
Addig csak szedd fel szorgalmasan a szőnyegről
az eldobált banánbóját.*

Tor

*A szálkás lépcsőn gubbasztok.
Keresztanyám fodros fekete szoknyája
súrolja az arcomat, ahogy eltipeg mellettem.
Nemrég még a franciaágyon ült,
rőzsaszín melltartóját igazgatta.
Keresztapám akkor már az ablak előtt állt vasalt nadrágban,
cigarettafüstöt láttam a kulcslukon keresztül.*

Nyikorog a hátam mögött a lépcső.
Keresztapám a vállamra csap: „Ne keseredj el, fiam.
Nem volt azért olyan rossz ember az apád.”
És elmegy. Rokonok néznek rám,
akiknek nem tudom a nevét. Zavartan mosolygó anyám
a cikornyás urnát törölgeti a kavargó konyhában.
Valaki fagyallatot ejtett rá.

Függöny

Hideg vagyok és bársonyos,
mint egy tengerből kiemelt kőszobor.
Megzöldült vállamon, törött fejemen,
ég felé lendülő karomon galambok ülnek:
a lelkeim. Azt hittem, egy van, pedig több,
nem is tudom megszámolni, annyi.
Az ember, aki a tengerbe vetett,
nem él már. Bosszúból most itt állok
a ház előtt, ahol koporsóba rakták.
Zokogni szeretnék, mint egy vízerőmű.
Egyik lelkem felrepül, idegesen csapkod,
szárnyal a nyitott ablakban hullámzó
függöny felé. Nem repül be.
Megfordul, rémülten visszaindul,
leül megint a kezemre. Ha mozogna a kezem,
tenyerembe fognám, ha a szám, sóhajtanék,
hogy maradjon. Rossz nézni, ahogy vagdossa magát,
ahogy megint repülni készül. Mintha dolga lenne odabent,
az őrzőfüggöny mögött.

PÁL SÁNDOR ATTILA

Ballada a halálról

Lehet a halál még annál
is félelmetesebb, mint
ahogy most gondoljuk?
Maglehet. Meglehet.

Egy tudományos kutatás szerint
ugyanis az agy jóval tovább